

ΝΕΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

*«κατὰ τὴν τῶν μελιττῶν εἰκόνα
τῶν λόγων δέον μετέχειν, καὶ τῆς
ροδωνίως, τοῦ ἄρθου δρεψάμενος,
τὰς ἀκέρθας ἐκκλίνειν».*

(Μέγας Βασίλειος).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τοῖς φιλοπροδοῖς ἀναγνώσταις. — Ἑπερτύμ-
θιος ἀνακοίνωσις Περὶ τῆς μετὰ θάνατον καταστάσεως τῆς
ψυχῆς καὶ τοῦ πέραν τοῦ τάφου. — **3η Πρακτικὴ συμβου-**
λὴ. Θεραπεία τῆς ἐγκεφαλίτιδος (μηνιγγίτιδος). — **Μεταμόρ-**
φωσις γραίης εἰς νεάνιδα ὥραϊαν καὶ λαμπροστολι-
σμένην κατὰ τὸ 1866. — **Ἀνακοίνωσις ἐκ τοῦ ἀο-**
ράτου κόσμου. Διατί ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει τὸ δεινοπαθεῖν ἐν τῇ
γῆ καὶ τὸ σαρκοβορεῖν. — **Ἐπιστολὴ Γλάδστονος περὶ**
Πνευματισμοῦ. — **Ἐνταφιασμὸς φακηρῶν ἐπὶ μῆνας,**
ἀνέγερσις αὐτῶν, καὶ ἐξήγησις τοῦ φαινομένου.

ΤΟΙΣ ΦΙΛΟΠΡΟΔΟΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ,

Εἰς καὶ μόνος ἐπίστευε πρὸ δωδεκαετίας ἐν Βραΐλα εἰς
τὰ πνευματιστικὰ φαινόμενα· ἀλλὰ νῦν πιστεύουσιν εἰς
αὐτὰ ὑπερδιακόσιοι. Παρόμοιον ἀποτέλεσμα προσδοκῶν
ἐν Ἑλλάδι, μετέβην εἰς Ἀθήνας πέρυσι τὸν χειμῶνα. Εἴ-
δον τφόντι ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς ῥέπει καὶ ἐκεῖ πρὸς

τὴν παραδοχὴν τῆς τοιαύτης. ἐπιστήμης. Ἄλλ' ἐν διαστήματι δύο μόνον μηνῶν δὲν ἠδυνάμην βεβαίως οὔτε νὰ εἰσχωρήσω εἰς πολλοὺς κύκλους, οὔτε νὰ προσελκύσω διὰ τοῦ λόγου τὴν προσοχὴν πολλῶν τῶν προσφιλῶν ὁμογενῶν εἰς τὴν μελέτην αὐτῆς τῆς πνευματικῆς ζιζιδωροῦ, τῆς ἠθικοπλαστικῆς ἐπιστήμης. Επειράζην τοῦ τοιούτου διὰ τῆς δημοσιογραφίας, διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ ὁ «Νέος Πυθαγόρας» ἀλλ' ἀτυχῶς μετὰ τὴν ἐξ Ἀθηνῶν ἀναχώρησίν μου... οὐδεὶς ἄλλος συνδρομητῆς ἐνεγράφη· οὕτω δὲ οὔτε τὰ ἔξοδα τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ περιοδικοῦ σκιάζονται. Ἐνέρινα ὅθεν νὰ ἐπενέγκω ἀπὸ τοῦδε μεταρρύθμισίνα, ὅπως τὸ περιοδικὸν δυνηθῆ νὰ διανύσῃ τὸ πρῶτον ἔτος, συνάμα δὲ καὶ οἱ συνδρομηταὶ μὴ ζημωθῶσι.

Τὴν ἔκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ ἀπεφάσισα εὐχὴ χάριν βιοποριστικοῦ ἔργου... τὸ βιοποριστικόν μου ἔργον εἶνε ἄλλο...

Προτίθεμαι λοιπὸν νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἔκδοσιν καὶ κατὰ τὰ ἐπόμενα ἔτη ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους, ἂν καὶ ὁπότεν ἐπιτευχθῶσι.

Ἐπιθυμῶ ἔχειν ἀφ' ἐνός, ὅτι οἱ μὲν πολλοὶ τῶν εὐπόρων ἀπαναίνονται αὐτὴν τὴν διδασκαλίαν, ὅπως τὰ νοσοῦντα παιδιά τοὺς ἰατροὺς καὶ τὰ φάρμακα, εἰς δὲ τοὺς ὀλίγους τούτων, τοὺς ἐν ὑπερτέρῳ διανοητικῇ καὶ ἠθικῇ μοίρᾳ διατελοῦντας, ... δέον νὰ ἐπιβάλληται τις, ἣ ἀ γίνεται φορτικός, χάριν τῆς ἀμοιβαίας ἀλληλεγγύης, ὅπερ δι' ἐμὲ εἶ. ελίαν ἄχαρι καὶ δυσεπίτευκτον, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι οἱ φιλοπόδοι καὶ περὶ τὰ καλὰ φιλαναγνώσται τυγχάνουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν χρηματικῇ στενοχωρίᾳ, ἐσκέφθην:

1. Ἐκαστον φυλλάδιον νὰ σύγνηται ἐκ δύο τυπογραφικῶν φ. ἄλλω, περιεχόντων ὕλην ἐκλειτὴν, κυρίαν μόνον ὕλην καὶ ἄνευ μυθιστοριῶν

2. Ἡ ἐξίμ. συνδρομὴ νὰ ἐλαττωθῆ εἰς δραχμὰς 2 1]2, ἀλλὰ προπληρωτέας.

3. Ἡ ἔκδοσις ν' ἀρχίσῃ ἅμα ὡς ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν ἀνέλθῃ εἰς πεντηκοσίους.

Ἐγὼ ἐξετέλεσα ἀπέναντι τοῦ πλησίον μου τὸ κατὰ δύναμιν καθῆκον· ἐναπόκειται εἰς τοὺς ὑπεοτέρων αἰσθημάτων ἐμφορομένους ἀναγνώστας νὰ ἐπιτελέσωσι τὸ ἐκυτῶν: ἦτοι ὄχι μόνον νὰ ἐγγραφῶσιν οἱ ἴδιοι συνδρομηταὶ ἐγκαίρως, ἀλλὰ πρὸ πάντων νὰ παρακινήσωσιν εἰς τὴν ἐγγραφὴν καὶ ἄλλους τῶν φίλων των, ἵνα συμπληρωθῆ ὁ ὡς ἄνω ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς.

⊕ Δόμιμος.

ΥΠΕΡΤΥΜΒΙΟΣ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Περὶ τῆς μετὰ θάνατον καταστάσεως καὶ τοῦ πέραν τοῦ τάφου

Διὰ τοῦ νεωτέρου πνευματιστικοῦ τρόπου. καὶ τῆς μεσαζούσης Κας Chertier.

Ἀγαπητὴ φίλη,

Ὁ πῶτος τοῦ νὰ συγκοινωνήσω μεθ' ὑμῶν καθίσταται ἔτι μᾶλλον ζωηρός, καθότι εἰς τὴν ὑμετέρην συμπάθειαν ὀφείλω τὴν ταχύτεραν ἔξοδόν μου ἐκ τῆς συγχύσεως (trouble)(¹) εἰς ἣν εἶχον βυθισθῆ μετὰ τὴν ἐκσωμάτωσίν (θάνατόν) μου. Ἐπεθύμουν νὰ σᾶς περιγράψω αὐτὴν τὴν ἐκ τοῦ ἐνσάρκου βίου εἰς τὴν πνευματικὴν μετάβασιν· ἀλλὰ θὰ δυνηθῶ;

Τὸ πρᾶγμα τοῦτο οὐδ' ἡ γιγαντωδεστέρᾳ ἀνθρωπίνῃ φαντασίᾳ δύναται νὰ συλλάβῃ· πῶς λοιπὸν νὰ τὸ παραστήσω ἵνα καταστῶ καταληπτή;

Καθ' ἣν στιγμὴν προσεδιήθην οὐδεμίαν ἰδέαν εἶχον τοῦ ὅτι συνέβαινε μοι· ἀστραπιαία τις ἀνάμνησις ἀνέλιξεν ἐν τῇ διανοίᾳ μου ὀλόκληρον σχεδὸν τὸν βίον μου· εἶδον στιγμιαίως ἅπαντας ὅσους ἠγάπων, εἶτα ἀπεναρχώθην καὶ οὐδὲν πλέον ἐβλεπον, οὐδ' ἤθανόμην.

Πόσον διήρκεσεν αὐτὴ ἡ κατάστασις δὲν δύναμαι καλῶς νὰ το προσδιορίσω, διότι συγχέεται μετὰ τῆς ἐπικολουθησάσης συγχύσεως, ἐξ ἧς δὲν ἀπηλλάγην ἐλοσχερῶς εἰμὴ κατὰ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ συμπα-

(¹) Σ. Μ. Trouble καλοῦσιν οἱ πνευματολόγοι τὴν κατάστασιν εἰς ἣν ἡ ψυχὴ περιέρχεται μετὰ θάνατον, μὴ δυναμένη νὰ ἐννοήσῃ τὰ κατ' αὐτὴν καὶ περὶ αὐτὴν συμβαίνοντα, ἂν ἀπέθανε, κλπ.

Παρόμοιον τι συμβαίνει καὶ εἰς ἐμὲ ἤδη, ἀγαπητοὶ φίλοι· ἀδυνατῶ νὰ σᾶς ἐξοικονίσω τὰ ἅπερ συναισθάνομαι αἰσθήματα· ἀλλὰ καὶ ἂν ἡδυνάμην τοῦτο, ἡμεῖς δὲν θὰ ἡδύνασθε νὰ τὸ ἐννοήσητε, ἐλλείψει ὄρων παρὰ βολῆς.

ΤΟ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

Ἡ γῆ εἶνε σταθμὸς τις μεταβολῆς καταστάσεως, εἶνε διαμονὴ ἐξίλασμοῦ, κλαυθμοῦ, ἀλλὰ δὲν εἶνε μέρος ὑπερβαλλούσης θλίψεως, μέρος ἀποτρόπαιον, ὡς ἐσφαλμένως θέλουσι νὰ τὸ λέγωσι.

Ἄνθρωποι, οἵτινες κύπτετε ὑπὸ τὸ βάρος τῶν θλίψεων, φιλάσθενοι, οἵτινες κλίνετε πρὸς τὴν γῆν, δυσχερῶς ἐνατενίζοντες πρὸς τὸν κυανοῦν οὐρανὸν, ἅπαντες κέκτησθε τὴν εὐδαιμονίαν ἐν σπέρματι! Αὐτὸς ὁ στεναγμὸς, αὐτὸ τὸ δάκρυον, αὐτὸς ὁ πόνος, αὐτὸ τὸ ἰδεῶδες ἐγγχειρίδιον τὸ βασανίζον τὴν ψυχὴν σας, εἶνε τὸ νόμισμα δι' οὗ πληρώνετε ἀρρήτους, χρόνιον τε καὶ ποιότητι, ἀπολαύσεις, αἵτινες εἶνε τὸ προοίμιον ἐξαισίῳ πτήσεω πρὸς οὐρανούς ἐτι μᾶλλον ἀκτινοβόλους.

Ἡ ζωὴ εἶνε ἄπειρος· ὅποτε δὲ φαίνεται περατουμένη, οἰκτρῶς ἐνίστατε, λυπηρῶς ἀείποτε, τοῦτο γίνεται ἵνα ἐπαναρχίση ἀλλαγῶ.

Αὐτὸ τὸ ἀλλαγῶ θέλω νὰ σᾶς περιγράψω.

Εἰς τὰ μεθόρια τοῦ ἐπιγείου κόσμου ὑπάρχει μονὴ τις ἣν δὲν φωτίζει πλέον ὁ γνωστός μας ἥλιος καὶ ἥτις λαμβάνει μακρυνὴν τινα ἀναταύγειαν ἐκ τοῦ φωτὸς τοῦ Ἄπειρου. Ἐκεῖ διαμένουσι τὰ ἀνθρώπινα πνεύματα πρὸς ἐξίλασμον ἁμαρτημάτων, πρὸς ἀποκάθαρσιν ἢ πρὸς ἀπὸ μειςιν. Ἐκεῖ λησμονοῦσι τὰς ματαίας διαμάχας, τὰς νοξίας, τὰ χαμαίζηλα συμφέροντα ἅτινα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἦσαν ἡ οὐσία τοῦ βίου των· ἐκεῖ ἀπομανθάνουσι τὰ τῆς γῆς, ἵνα μάθωσι νὰ ζήσωσιν ἀλλαγῶ. Αἱ ἰδέαι τροποποιοῦνται ὅποτε μάλιστα τὸ πνεῦμα ἐμψυχοῦται ὑπὸ καλῶν προθέσεων. Ἄν ἡγάπησέ τις τὸ ἀγαθὸν ἐν τῇ γῇ καὶ παρέπλευσεν οὐχ ἤττον παρὰ τὸ κακὸν, ἐργάζεται ὅπως ἀπορρίψῃ ἀπὸ τῆς ψυχῆς του τὴν κακὴν ζύμην· ὁ δὲ τοιοῦτος πόθος ἀποθάνει γόνιμος διὰ τὸ Ἄπειρον.

Ἄλλὰ καὶ αἱ τῶν ἐνσωμάτων δεήσεις συντελοῦσι πολὺ πρὸς αὐτὸ τὸ ἀναπόφρευτον ἔργον. Οὐδὲν μόλυσμα εἰσδύει εἰς τὴν μονὴν τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ. Πόθος, καλῶς συναισθανθεὶς καὶ πρὸς τὴν Θεότητα ἀνατεθείς, ἀπαλείφει πολλὰ ἁμαρτήματα, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ ἐγκλήματα. Ἡ ψυχὴ, ἐλαφρυνθεῖσα, ἀνέρχεται ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἀγγέλου τινός, ἐν ὠρισμένη σιγῇ προσερχομένου, ὅπως συλλέξῃ τὴν διάπυρον φλόγα, τὴν ἐκ πόθων κατατηρομένην. Τὰ νέφη ἡμιανοίγουσι· φῶς δ' ἐκθαμβοῦν ἀναλάμπει. Παντα-

χόθεν χαρὰ, εἰρήνη, ἢ ἀκτινοβόλος εἰρήνη, ἢ ἀπόλαυσις τοῦ Ἄπειρου.

Θέμα λαμπρὸν παρίσταται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ψυχῆς· τοπιεῖα θελκτικὰ, φωτιζόμενα ὑπὸ φωτὸς ἡδέος, μαγικοῦ, διερχομένου ἐν εἰδει λεπτοῦ ἀρώματος· αἱ αἰσθήσεις φαίνονται ἀποτελοῦσαι μίαν μόνην αἴσθησιν, βλέπουσαν, αἰσθανομένην, ἀκούουσαν, ἀπτομένην, ἀπολαύουσαν ἀρρήτων ἡδυπαθειῶν.

Ὅμιλοι εὐτυχῶν συνέρχονται πανταχόθεν εἰς σταθμὸν ἰδεῶδη, ἐνθα οὐδεμία ἄλλη ἀνάγκη καθίσταται ἐπαισιότη ἢ ἡ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἡδέας λειτουργίας τοῦ Θεοῦ.

Ἐκεῖ κατεργάζονται αἱ ἀποστολαί, πρὸς ἐπιτάχυσιν τῆς θείας βασιλείας ἐφ' ὅλου τοῦ κόσμου· οὗτος δὲ εἶνε ὁ μοναδικὸς σκοπὸς πρὸς ὃν τείνουσιν ὅλοι οἱ ἀγῶνες. Ἐκεῖ συσκέπτονται οἱ ἥρωες τοῦ Ἄπειρου, ἀπονέμοντες ἐκάστῳ ὃ ἔργον ἀναλαμβάνει νὰ ἐπιτελέσῃ. Ἐκεῖ συζητοῦνται αἱ ἐπὶ τῆς γῆς ἐπιτελεσθησόμεναι ἀναμορφώσεις· ἀναμορφώσεις τιθέμεναι πρότερον ἐκεῖ ἄνω εἰς ψηφοροίαν, πρὶν ἢ προβληθῶσιν ἐνώπιον τῶν νομοθετῶν ἐδῶ κάτω. Οἱ κάτοικοι τῆς γῆς δὲν ἀπομονοῦνται ἐν ταῖς ἐργασίαις των, ἀπεναντίας βοηθοῦνται, νομοθετοῦνται, ἐμπνεόνται. Νομίζει τις ἐδῶ ὅτι κατέστη κάτοχος ἰδέας τινὸς ἐξαιρετοῦ, ἐνὼ πράγματι ἡ ἰδέα αὕτη τῷ ὑψηροτέρῳ ἄνωθεν.

Ἦφίσταται λοιπὸν μηχανήμα τι (va et vient) λειτουργοῦν καὶ πηγαίνουσα ἀδιακόπως μεταξὺ τοῦ Ἄπειρου καὶ τοῦ γῆϊνου· θὰ γνωσθῇ δὲ τοῦτο καὶ ἐπιτηρηθῇ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καθόσον ἐξαπλοῦται ἡ διδασκαλία.

Ἡ ἐπέκτασις δὲ τῆς διδασκαλίας ταύτης προδιερχαρχῆθη ἐν τῷ θείῳ σχεδίῳ. Εὐτυχεῖς οἱ μὴ παρεμποδίζοντες ταύτην· εὐτυχέστεροι οἱ συντελοῦντες πρὸς τὴν ἐπέκτασιν τῆς διδασκαλίας· ἡ ζωὴ τῆς εἰρήνης εἶνε ἤδη ἐξησφαλισμένη ἀπὸ ἐδῶ κάτω.

(Ἐκ τῆς παρισινῆς "Le Spiritisme," τοῦ Ἰουνίου ἐ. ἐ.)

3^η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Ἐγκεφαλίτις

Ἡ ἐγκεφαλίτις, ἀποκαλουμένη συνηθέστερον παρὰ τοῖς παισὶ μνηνιγίτις, προσέρχεται ἐξ ὀξείας φλογώσεως τῶν μηνίγγων, δηλ. τῆς τριπλῆς μεμβράνης, τῆς περικυκλούσης τὸν ἐγκέφαλον. Συμβαίνουνσι πολὺ αἱ ἐξιδρώσεις κατὰ μῆκος τῶν ἀγγείων τῶν μηνίγγων· ὅταν δὲ τὸ νόσημα προ-

θητική πρόσκλησίς σας με ἐξήγαγεν ἐξ αὐτῆς τῆς καταστάσεως, ἣν δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐξηγήσω, καὶ ἦτις ὁμοιάζει πρὸς τὴν θέσιν ἐκείνην, ἐν ἣ εὐρίσκεται τις ἐν τῇ γῆ, ὅποτε ἀφυπνίζεται ἐκ τινος βαρέος ὕπνου, ἐπελθόντος ἐκ μεγάλης τινὸς κοπώσεως καὶ ἐν τόπῳ ἀγνώστῳ.

Ὁὰ πειραθῶ νὰ σας ἀπεικονίσω ἐν πρώτοις τί ἐστὶ σύγχυσις.

Κατὰ τὴν πρώτην (μετὰ θάνατον) στιγμήν ἡ ἀτονία γίνεται πλήρης· εἶτα τὴν ἀτονίαν αὐτὴν ἐκλαμβάνομεν ὡς συνέχειαν τῆς ἄρτι ἐγκαταλειπομένης γῆϊνου ζωῆς. Τοῦλάχιστον εἰς ἐμὲ οὕτω συνέχῃ δὲν ἐπίστευον ἐμαυτὴν θανούσαν· ἐβλεπον ἐμαυτὴν ἀνερχομένην τὰς βαθμίδας, ἐκεῖ ὅπου ὁ θάνατος με εἶχε καταλάβει· εἶτα μετέβαινον παρ' ἀπασιν ἐκείνοις, παρ' οἷς ἐσύχναζον· ὅλα δὲ ταῦτα τὰ ἔδλεπον ἀσυνάρτητα ὡς ἐν τοῖς ὄνειροις· ἔπειτα τέλος μετέβαινον εἰς κἀκεῖ, πλήρης βαθείας θλίψεως, ἣν δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω· ἐκαθήμην ὀλοκλήρους ὥρας ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ ἐκλαίον πικρῶς, βλέπουσα τὴν κλίνην μου κενήν, ἔστιν ὅτε δὲ τὸ σῶμά μου ἐκτάθη· ὅτε ἐπλησίαζον πρὸς αὐτὸ, τότε τὰ δάκρυά μου ἐδιπλασάζοντο· ἀνελάμβανον τὰς καθημερινὰς ἐργασίας μου, ἀλλὰ τότε τὸ πᾶν μοι ἐφαίνετο παράδοξον, καθότι ὅλοι, ὅσους ἐπλησίαζον, ἐφαίνοντο μὴ βλέποντές με, οὐδ' ἀπήντων εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου· αἱ καλά μου φίλαι Γριγοῦρ ἦσαν κατατεθλιμμένα, χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ ἐννοήσω τὸν λόγον τῆς τοιαύτης θλίψεώς των. Εἰς τὸ μέρος τῆς ἐργασίας μου εὕρισκον ἄλλο πρόσωπον διενεργούν ὅτι ἐγὼ συνήθως ἔπραττον· τοῦτο μ' ἐστενοχώρει λίαν. Διηρώων δ' ἐμαυτὴν ἐνίοτε μήτοι περιῆλθον εἰς τρέλλαν· διεσκεπτόμην ἐνίοτε ὡσαύτως μήπως ἀπέθανον, ἀλλ' ἀμέσως ἀπέκρουον μετὰ φρίκης αὐτὴν τὴν ιδέαν.

Ἐν τούτοις, αὐτὴ ἡ ιδέα ἤρξατο ὀλίγον κατ' ὀλίγον λαμβάνουσα ὑπόστασιν, ἐμπνεύσατά μοι τὴν ἀμφιβολίαν· τοῦτο διήρκεσεν οὕτω μέχρις οὗ ρεῦμά τι ζωηρᾶς συμπάθειας ἐκτοξευθὲν παρ' ὑμῶν προσῆλθέ μοι καὶ με προτείχυσε πρὸς ὑμᾶς· μ' ἐφάνη τότε, ὅτι ἀφύπνισθην μετὰ τὴν ἀνάμνησιν τρομεροῦ ὄνειρου. Εἶδον τὰ φιλικὰ χαρακτηριστικά σας, ἀνέγνων ἐν αὐτοῖς, ὡς ἐν βιβλίῳ, τὴν φιλίαν καὶ τὴν ἣν ἠσθάνεσθε συμπάθειαν πρὸς με· ἀλλὰ μοι ἐστάθη ἀδύνατον νὰ ἐκδηλωθῶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

Καταλαμβάνετε δὲ καλῶς ὅποια ἔδει νὰ ἦ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ κατάστασις τοῦ πνεύματός μου. Δὲν θέλω νὰ εἶπω ὅτι ἠσθάνομην ἐκπληξιν ἢ θάμβος τι πλέον, καθότι εἶχον ἤδη προετοιμασθῆ, δι' εἶδους τινὸς βαθμιαίας ἐποπτείας· ἦτο τρόπον τινὰ βεβαίωσις τῆς ἀμφιβολίας μου.

Πῶς νὰ περιγράψω ὅτι τότε συνέβη μοι!

Κατελήφθην ἐν πρώτοις ὑπὸ τρομερᾶς στενοχωρίας, διαλογιζομένη, ὅτι Ὁὰ ἐνεφανιζόμεν μετ' οὐ πολὺ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἵνα δῶ λόγον τοῦ βίου

ὄν ἐγκατέλειπον· ἡ στενοχωρία αὕτη δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ, διότι ἀμέσως μοι ἐπῆλθεν ἑτέρα αἴσθησις ὁμοία πρὸς ἐκείνην ἣν ἐπὶ τῆς γῆς αἰσθάνεται τις, ὅτε, ἐξερχόμενος ἐκ τινος μέρους, λίαν σκοτεινοῦ, ἐνθα διέμεινεν ἐπὶ πολὺν χρόνον, εὐρίσκεται αἴφνης ἐναντι τοῦ ἀκτινοβολούντος ἡλίου· ἀλλ' ἡ αἴσθησίς μου αὕτη ἦτο ἐπὶ μᾶλλον σφοδρᾶ, καθότι αὕτη ἐπενεργεῖ ἐπὶ εὐσίας πολὺ ὑπερέτερας τῆς ὕλης, ἐμβάπτουσα τὸ πνεῦμα εἰς μέρος τι τοῦ φωτός της.

Ἐρ. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν νῦξ διὰ τὸ πνεῦμα;

Ἄπ. Σιέφθητι λοιπὸν ὅτι ἡ νῦξ δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς ἢ ἕνεκα τῆς σχετικῆς αὐτῆς θέσεως πρὸς τὴν φωτίζουσαν ἐστίαν· ἀλλ' ἐν τῷ διαστήματι ὅπερ αἰετοπε δύνασθε νὰ πρκατηρήτε οὐδέποτε ὑπάρχει νῦξ.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ φῶς διαπερᾶ τὸ πνεῦμα καὶ παρέχει αὐτῷ τὴν οὐσίαν τῶν νέων δυνάμεων τῆς καταστάσεώς του. Αὐτὰ αἱ δυνάμεις διαχέονται ἀναλόγως τῆς ἀξίας τῆς ἡθικῆς προόδου ἐλάστου. Τότε ἠννόησα ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θὰ με ἔκρινε καὶ ὅτι αἱ κρίσεις του καθώρισαν προηγουμένως νόμους ἀμεταβλήτους, ἐφαρμοζόμενους ἀδιακρίτως ἐπὶ πάντων. Μικρὸν πρὸς μικρὸν εἰθισθεῖσα εἰς αὐτὸ τὸ φῶς ἠδυνήθην νὰ συνέλλω. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς δ' ἐκείνης μόνον ἤρχισα νὰ καθορῶ τὰ περίεξ πράγματα. Οἷα ἐκπληξίς! εἰς ἕκαστας χαρᾶς! Ἀδύνατον νὰ περιγράψω, νὰ ἐξεικονίσω ταῦτα· καὶ δι' αὐτῶν ἐπὶ τῶν ὑψηλοτέρων λέξεων δὲν δύναμαι νὰ σας δώσω ἢ ιδέαν ἀρισταμένην τῆς ἀληθείας. Ἴνα δυνηθῆτε νὰ τα ἐννοήσετε κατ' ἐλάχιστον πρέπει νὰ μεταχειρισθῶμεν παραβολὴν τινὰ· δυσχερὲς τὸ ἐννοῆσαι ὅτι δὲν δύναται τις ν' ἀντιληφθῆ, ἐλλείψει ἀκριβῶν ὄρων παραβολῆς τινος.

Ἐπιθέτατε λοιπὸν, ὅτι ἔχετε φίλον τινὰ τυφλὸν ἐκ γενετῆς ἀκούοντα ἐνίοτε νὰ τῷ ἐμιλήτε περὶ τῶν ὠραιότητων, τῶν λαμπροτήτων τῆς φύσεως, καὶ ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρίσῃ ἐκεῖνο περὶ οὗ οὐδεμίαν ιδέαν δύναται νὰ σχηματίσῃ. Ἀνέριξθε κατ' αἴτησίν του, μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὄρους τινός, ἵνα παραστῆ εἰς τὴν ἀνατολήν ἢ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Ὅποτε φθάσῃτε ἐκεῖ, καὶ αὐτὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα ἐκτυλίσσετε ἐνώπιον τῶν κατεβελεγμένων ὀφθαλμῶν σας, ἐνῶ ὁ φίλος σας διατελεῖ βεβουλισμένος ἐν βαθεῖ σκότει, σὰς ἐρωτῶ, ὅποιους τινὰς τότε λόγους δύνασθε νὰ μεταχειρισθῆτε ἵνα ἐπενεργήσῃτε ὥστε ὁ φίλος νὰ συμμερσθῆ τὸν ἐνθουσιασμόν σας ἢ νὰ συναισθανθῆ ἐλάχιστον κἂν μέρος αὐτοῦ;

Ἄν τῷ ἐμιλήσῃτε περὶ διαστημάτων Ὁὰ δυνηθῆ νὰ ἐννοήσῃ τίποτε, αὐτὸς ὅστις ὡς ὀπτικὸν ὀρίζοντα δὲν ἔχει ἢ τὴν σκέπην, τὴν καλύπτουσαν τοὺς ὀφθαλμούς του; Ἡ πῶς νὰ ἐξεικονίσῃτε τὴν ἀκτίνα τοῦ ἡλίου εἰς αὐτὸν, ἀποῦ οὗτος δὲν δύναται νὰ σχηματίσῃ ιδέαν οὔτε τῶν χρωμάτων, οὔτε τοῦ φωτός μετὰ τῶν λάμψεων αὐτοῦ;

χώρησι, μεταβάλλονται αὐται εἰς συλλογὰς πύου καθισταμένας μικρὰ ἀποστήματα. Αἱ μὴνιγγες συγκολλῶνται ἐνίοτε πρὸς τὸν ἐγκέφαλον, ὅστις καὶ αὐτὸς δυνατὸν νὰ παρουσιάσῃ ὡσαύτως ἕγχη φλογώσεως.

Ἡ νόσος παρουσιάζει δύο περιόδους διακριτικὰς: Ἰὸν τὴν περίοδον τῆς διεγέρσεως, Ἰὸν τὴν περίοδον τῆς καταπτώσεως. Ἡ πρώτη χαρακτηρίζεται ἐκ λίαν ὀδυνηρῶν πόνων τῆς κεφαλῆς, ἐκ σφοδρᾶς θερμότητος τοῦ μετώπου, ἐξ ἀϋπνίας, νυγματώδους πόνου εἰς τὸ βάθος τῶν ὀφθαλμῶν, βόμβου τῶν ὠτων, ρίγους, παρακολουθουμένου ὑπὸ πυρετοῦ, παρχυροσύνης, ἐμέτων, δυσκοιλιότητος, καὶ, ἐνίοτε, ὑπὸ σπασμῶν ἢ δευτέρα, ἐκ νυσταλγίας, ἐπιβρανδύσεως τοῦ σφυγμοῦ, παραλυσίας τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τινων μυῶν, δυσκολίας περὶ τὴν κατάποσιν, κώματος.

Ἡ νόσος αὕτη εἶνε λίαν σοβαρὰ, ὃ δὲ ἰατρὸς δὲν τὴν θεραπεύει σχεδὸν πάντοτε. Κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῆς ἀναπτύξεώς της, ὃ μαγνητισμὸς καλῶς ἐφαρμοζόμενος, δύναται νὰ διασώσῃ τὰ 4]5 τῶν νοσούντων· κατὰ τὴν 6., αἱ πιθανότητες ὀλιγοστεύουσι παρὰ πολὺ, καθότι συμβαίνουσι βλάβαι εἰς τὸν ἐγκέφαλον, καθίστάμεναι ἀνίατοι σχεδὸν πάντοτε. Κἂν δὲ θεραπευθῇ ὁ νοσῶν, καθίσταται συνήθως βλάξ, κωφός, τυφλός, ἐπιληπτικός ἢ ἀνίκανος.

Ἡ περίστασις καθίσταται λίαν δυσχερῆς, καθότι δὲν δύναται τις νὰ μαγνητίσῃ πολὺ. Θέτομεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τὰς χεῖρας, βυθίζοντες αὐτὰς πολλακίς ἐντὸς ὕδατος ψυχροῦ ἢ, κατὰ προτίμησιν, ἐντὸς ὕδατος sédatif, ἐπιθέτοντες τὴν μὲν δεξιάν ἐπὶ τοῦ ἰνίου καὶ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους, τὴν δ' ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τοῦ δεξιῦ μέρους, πρὸς καταπράυνσιν.

Φυσήματα ψυχρὰ ἐπὶ τοῦ μετώπου· ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐμρυσήσεις θερμᾶς ἐφ' ἀπάσης τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐγκεφάλου, ἰδίως δ' ἐπὶ τοῦ ἰνίου καὶ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους· passes λίαν βραδέα δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ἐκ τῶν δύο μερῶν τῆς κεφαλῆς, ἀρχόμενα ἐκ τοῦ μέσου τοῦ μετώπου, διερχόμενα ὀπισθεν τῶν ὠτων καὶ κατερχόμενα κατὰ μῆκος τῶν βραχιόνων. Ἐπιθέτομεν τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ μετώπου, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς ἐπιτελοῦμεν passes λίαν βραδέα, μετὰ ἐλαφρᾶς μαλάξεως διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ δακτύλου, ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ ἰνίου καὶ κατερχόμενοι μετὰ τὸ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς στήλης μέχρι τοῦ κάτω μέρους τῆς ὀσφύος. Δυνάμεθα ἐπίσης νὰ μαλάσσωμεν ἐλαφρῶς διὰ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων. Passes ἐγκάρσια ἐπὶ τοῦ μετώπου· passes ἐπιτροχάδην ἀπὸ τῆς κεφαλῆς πρὸς τοὺς πόδας, πρὸς ἔκλυσιν πρὸς τὰ ἄκρα καὶ πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς κεφαλῆς.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν συνεδριάσεων—αἵτινες δέον νὰ ᾖσι μακραὶ καὶ ἐπανειλημμένα—δέον νὰ ἐπιθέτωμεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἀνὰ πέντε λεπτά, ἐπιθέματα ἐξ ὕδατος ἐλαφρῶς sédatif, ψυχροῦ καὶ κατὰ κόρον μαγνη-

τισμένοι καὶ νὰ τὰ ἀνταλλάσσωμεν ἐναλλάξ διὰ τῶν μαγνητῶν, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μὲν πρὸς καταπράυνσιν, ἐπὶ τοῦ στομάχου δὲ καὶ τῶν ἐντοσθίων πρὸς διεγερσιν. Ποτὰ, τροφὰς, κλείσματα μαγνητισμένα.

Κατὰ τὴν δευτέραν περίοδον τῆς ἀσθενείας, ἂν ὑπάρχῃ ἀκόμη ἐλπίς, πρέπει νὰ διεγείρωμεν τὸν ἐγκεφαλον, ὡς εἴπομεν ἤδη διὰ τὸν στόμαχον καὶ τὰ ἐντόσθια. Δὲν ἐπιτελοῦμεν δὲ πλέον passes ἐγκάρσια ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἀλλ' ἐπιθέτομεν τὰς χεῖρας βεβρεγμένας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, τὴν μὲν δεξιάν ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τοῦ δεξιῦ μέρους, τὴν δ' ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ ἰνίου καὶ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους. Ἐμφυσήσεις θερμᾶς ἐφ' ὅλης τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐγκεφάλου καὶ ἰδίως ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τοῦ δεξιῦ μέρους· passes διεγερτικὰ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ στομάχου· passes ἐπιτροχάδην ἀπὸ τῆς κεφαλῆς πρὸς τοὺς πόδας.

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

Γραίας ἐξηκοντούτιδος εἰς νεάνιδα ὠραίαν.

Ὅτε διέτριβον εἰς Πετρούπολιν, εἶχον ἀναγράψαι μεταξὺ τῶν σημειώσεων μου τὴν ἐπομένην ἱστορίαν ἣν πιστῶς σὺς ἐπιστέλλω ἐκτὸς τῶν ὀνομάτων, μὴ ἐπιτρεπόντων τὸ τοιοῦτο τῶν ἐνδιαφερομένων.

Κυρία τις ἐκ τῶν πέριξ τῆς Μόσχας (ἢ κ. Ν. τὸ γένος W.) ἠλικίας ἐτῶν 60 ἔπασχεν ἀπὸ πολλοῦ. Τῆς ἐπιστήμου ἰατρικῆς μὴ δυνηθείσης νὰ ἐπιφέρῃ θεραπείαν τινὰ, ὃ ἀδελφὸς της ὑπέθεσεν ἔτι αὕτη κατείχετο ὑπὸ σφοδρᾶς δαιμονικῆς κατοχῆς. Ἀτηνύθη ἔθεν δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὴν ἐν Παρισίῳ „Πνευματιστικὴν Ἐταιρίαν“ περιγράφας τὴν κατάστασιν τῆς ἀδελφῆς του καὶ ἐκζητήσας συμβουλὴν τινὰ. Ἐλαβεν ἀπάντησιν ὅτι ἔπρεπε νὰ ὀδηγήσῃ τὴν ἀσθενῆ εἰς Παρισίους, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τοῦτο, ἔγραψε πρὸς τὸν ἐν Πετρούπολει πνευματιστικὸν σύλλογον, οὗτινος ἤμην μέλος, ἐπισυνάψας τὴν ἐκ Παρισίων ἀπόφασιν. Ἐκτὸς τῶν τρομερῶν καὶ ἐκτάκτων ὀδυνῶν συνέβαινε τῇ πασχούσῃ καὶ φαινόμενόν τι ἐκ τῶν σπανιστάτων, τὸ φαινόμενον τῆς μεταμορφώσεως. Ὁ εἰρημένος σύλλογος ἀπεράνθη ἐπίσης, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ κατοχῆς, συμβουλεύσας τὸν K. W. νὰ μεταφέρῃ τὴν ἀσθενῆ εἰς

Πετρούπολιν. Οί δύο ἀδελφοί διέμειναν ἐκεῖ τῷ 1866 περί τοὺς τρεῖς μῆνας, καθ' οὓς ἡ Κ. Ν. ἀνεκουφίσθη λίαν πολὺ τῶν πόνων τῆς, θεραπευθεῖσα καὶ ἀπὸ τὴν κατοχῆν.

Ἄμρότεροι οἱ ἀδελφοί παρέστησαν πολλάκις εἰς τὰς συνεδρίας μας, ὁ δὲ Κ. W. μᾶς περιέγραψε τὸ φαινόμενον τῆς μεταμορφώσεως ὡς ἐξῆς:

„Τὸ 1865 ὠδήγησα τὴν ἀδελφὴν μου εἰς Μόσχαν, χάριν τῆς ὑγείας τῆς: συχνάκις καταλαμβάνετο ὑπὸ ἰλίγγου καὶ ρεμβισμοῦ καὶ ἐπιπτε κατὰ τῶν ἐπίπλων καὶ κατὰ γῆς. Ὅτε ποτὲ ἐπανήλθον ἕκ τινος ἐκδρομῆς, ἡ ὑπηρετρία (νεάνις ὄρφανή, ἦν ἡ Κ. Ν. ἡγάπα πολὺ) εἰσώρμησεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου κλαίουσα καὶ διηγουμένη ὅ,τι εἶχε συμβῆ εἰς τὴν κυρίαν τῆς, μετὰ τρόμου καὶ συγκινήσεως.

„Εὖρον τὴν ἀδελφὴν μου καθημένην κατὰ γῆς, φέρουσαν ὑποκάμισον λεπτοῦφαντον, λίαν κομψόν, πεποικιλμένον διὰ κεντημάτων καὶ περικοσμούμενον ἐκ τριχάπτων, αὐτὴν δὲ τὴν ἰδίαν μεταβεβλημένην εἰς νεάνιδα ὠραίαν, ὅπως τὴν εἶχον γνωρίσει κατὰ τὴν νεότητά τῆς· εἶχε λευκότητα ἐκλάμπουσαν, ὤμους καὶ βραχίονας ὠραίους καὶ παχουλούς, στήθος νεάνιδος, στρουγγύλον καὶ διαφανόμενον ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους, καθότι τὸ ὑποκάμισον εἶχε διολισθήσει ἐκ τοῦ ὤμου, κόμην λιτὴν καὶ ἀνεπιλήπιως μελάγχρουν ἐφάνετο δ' αὐτῇ αὐτὴ ἐν ἐκστάσει, θαυμάζουσα ἑαυτὴν ἐντὸς τοῦ ἀπέναντι αὐτῆς τοίχου· παρετήρησα καλῶς αὐτὰς τὰς ἀλλοκότους λεπτομερείας καὶ διὰ τῶν διόπτρων μου ἔτι. Ἡ ὄπτασία ἤρξατο εἶτα ἐξαφανιζομένη, εἶδον δὲ τὴν ἀδελφὴν μου καθημένην κατὰ γῆς πάντοτε, ἀλλ' ὡς τὴν εἶχον ἀρήσει πρὸ τῆς ἐξόδου μου, δηλ. γρατῶν ἐρρυτιδωμένην, φέρουσαν λευκὸν μεσοφούσττανον καὶ ἐπανωφόριον ἐκ πρασίνου βελούδου κοιμωμένου μέχρις ἂνω τὴν ἔλαβον ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὴν ἀνήγειρον. Τὴν ἠρώτησα δὲ τότε ἂν εἶχεν ὑποκάμισα κεντημένα καὶ ἐκ τριχάπτου· ἀπήντησεν ὅτι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν εἶχε πλέον τοιαῦτα. Ἡ ὑπηρετρία διηγήθη, ὅτι ἡ Κ. Ν. καταληφθεῖσα ὑπὸ παραζάλης κατέπεσε καὶ ἐκάθησε κατὰ γῆς καὶ ὅτι προσεπάθησε νὰ τὴν ἀνεγείρη, ἀλλὰ τρομάξασα ἐπὶ τῇ ἐπιλήθουσῃ μεταμορφώσει ἔσπασε νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ.“

Ἐρωτηθείσης καὶ τῆς Κ. Ν. περί αὐτοῦ τοῦ φαινομένου, μᾶς εἶπεν: Εἶχον καταληφθῆ ὑπὸ παραζάλης· ἐνθυμοῦμαι μόνον ἀμυδρῶς πως, ὅτι παρετήρουν ἑμαυτὴν ἐντὸς καθρέπτου νεαρὰν ὡς ἄλλοτε· ἦτο ὡσεὶ ὄνειρον· μετὰ τὴν ἀφύπνισίν μου οὕτω τὸ εἶχον θεωρήσει λίαν ἐτραλμένως.

Ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ ἐγκατέλιπον τὴν Πετρούπολιν ἀφοῦ μᾶς ἠυχαρίστησαν διὰ τε τὴν ἐκ τῆς νόσου ἀπαλλαγὴν καὶ τὰς ἀδελφικὰς περιθάλψεις μας.

Ταῦτα ἀνεῦρον μεταξὺ τῶν σημειώσεών μου καὶ τὰ θέτω εἰς τὴν δι' αὐτὴν σας.

Κόμης Π. STECKI

(Ἐκ τῆς παριστινῆς Ἐπιθεωρήσεως τῶν ψυχολογικῶν σπουδῶν τοῦ Ἰουνίου ε. ζ.)

Σ. Ν. Π. Καὶ ἐν Σμύρῃ παρατηρήθη παρόμοιον φαινόμενον μεταμορφώσεως περί τὴν ἰδίαν ἐποχὴν, καθ' ἃ ἐπιστέλλει ὁ συγγραφεὺς E. R. de Giustiniani.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΟΡΑΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Διατί ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει τὸ δεινοπαθεῖν καὶ σαρκοδορεῖν.

Εἷς τῶν βαθίως καταθλιβόντων τὸν σκεπτικὸν νόμον τῆς φύσεως εἶνε ὁ τῆς δεινοπαθείας. Διατί ὁ Θεὸς νὰ ἐπιτρέπῃ νὰ ὑποφέρωσι τὰ πλάσματά του; Εἶνε λοιπὸν καὶ τοῦτο τάξις καὶ ἀγαθότης;

Ὅσον ἀφορᾷ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ νικήσωμεν τὴν δεινοπάθειαν διὰ τῆς ἰδίας μας θελήσεως· ὁ ἄγριος, καίτοι περισκυθιζόμενος, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν διακόπτει τὸ πολεμικὸν του ἄσμα· οἱ χριστιανοὶ μάρτυρες οὕτω καλῶς ἐγίνωσκον ν' ἀποχωρίζωσι τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματός των (διότι ἡ ψυχὴ ὑποφέρει), ὥστε, καίτοι τῶν δημίων ἐπιβαλλόντων αὐτοῖς τὰς τρομερωτέρας τῶν βασάνων, αὐτοὶ οὐδεποσῶς ἀπέβαλλον τὸ μειδίαμα ἀπὸ τῶν χειλέων τῶν. Ὅσον ὁμως ἀφορᾷ εἰς τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ἀλληλοτρῶγονται, θὰ ζητήσωμεν τὴν ἀπάντησιν εἰς ἐτέραν ἀποκλύψιν γενομένην παρά τινος Πνεύματος πρὸς τὸν Α. δὲ-Τουρέιλ, ἀξιωματικὸν τοῦ ναυτικῆς, ἀναγεγραμμένην ἐν τῷ βιβλίῳ ὑπὸ τὸν τίτλον „La religion fusionienne“. Ἰσοῦ δὲ ἀπόσπασμά τι:

Ἐδέησεν ἡ ἐλευθερία ν' ἀναπτύσσεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐν τῷ ὄντι τῷ καλουμένῳ ν' ἀπολαύῃ αὐτῆς καὶ νὰ καθίσταται τὸ ὄν δημιουργημα τοῦ ἰδίου ἐκυτοῦ του. Τοῦτου ἕνεκα ὁ Θεὸς ἐγνώ ἵνα ὁ ἄνθρωπος ἀάρξῃται ἀπὸ τῆς ἐλαχίστης καταστάσεως. Ἄν ὁ Θεὸς ἤθελε δώσει εἰς τὸν ἄνθρωπον, κατὰ τὴν πλάσιν του, τὸ φῶς, τὴν σοφίαν, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐλευθερίαν, ὁ ἄνθρωπος θὰ ἦτο αὐτὸς ὁ Θεός. Πλάνη τὸ πιστεῦν ὅτι ὁ Θεὸς ἠδύνατο νὰ δημιουργήσῃ ὄν νοήμον καὶ σοφὸν χωρὶς αὐτὸ τὸ ὄν νὰ μάλῃ τὴν ἀλήθειαν διὰ τῆς πείρας. Πλάνη τὸ πιστεῦν ὅτι δύναται τις ν' ἀγαπήσῃ, χωρὶς νὰ συναίσθῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν ἀγάπην. Πλάνη τὸ λέγειν ὅτι δύναται τις νὰ ᾗ ἐλεύθερος, διὰν ἐνεργῇ διὰ τῆς

παρορμήσεως τοῦ ἄλλου. Ἴνα ὁ ἄνθρωπος σκέπτηται: δέον νὰ δημιουργήσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν σκέψιν του· ἵνα συλλογίζηται, δέον νὰ διαπλάσῃ τὸ λογικόν του· ἵνα ἀγαπᾷ, δέον νὰ διπλάσῃ τὴν ἀγάπην του· ἵνα ἦ ἐλεύθερος, δέον νὰ πλάσῃ τὴν ἐλευθερίαν του. Ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ συγκρατήσῃ ἑαυτὸν ἐν τῇ γνώσει, ἀπαρχόμενος ἀπὸ τοῦ ἀσυνειδήτου, νὰ συγκροτήσῃ ἑαυτὸν ἐν τῷ φωτὶ ἀπαρχόμενος ἀπὸ τῆς σκοτίας, νὰ συγκροτήσῃ ἑαυτὸν ἐν τῇ ἀληθείᾳ, διερχόμενος διὰ τῆς πλάνης, ἐν τῇ ἀγάπῃ, κατερχόμενος ἐκ τῆς ἀδιαφορίας, ἐν τῇ ἰσχύϊ καὶ ἐλευθερίᾳ, καταρχόμενος ἐκ τῆς ἀδυναμίας καὶ τοῦ παθηματικοῦ.

Πῶς δ' ἴλα ταῦτα! Ὁ ἄνθρωπος ἄρχεται τωόντι ἀπὸ τῆς ἀδυναμίας καὶ τοῦ παθηματικοῦ ἐν τῷ ὀρυκτῷ· ὀργανίζεται ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς Προνοίας ἐν τῷ φυσικῷ· κτάται ἀνεπαισθήτως τὴν δύναμιν τῆς αὐθορμητοῦ κινήσεως καὶ τοῦ αἰσθήματος, ἔταν γεννᾶται ζῶον· εἶτα δὲ διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ αἰσθάνεσθαι, παρακολουθουμένης ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τῆς συντηρήσεως, τῆς ἀνάγκης τοῦ τρώγειν καὶ τοῦ ἀναπαράγεσθαι, πλάσσει ἑαυτῷ βαθμηδὸν καὶ ἐν τῷ φωτὶ, τὴν σοφίαν, τὴν ἀγάπην, τὴν ἰσχύν, τὴν ἐλευθερίαν. Ἄλλ' ἵνα ἀριθῇ εἰς αὐτὸ τὸ ἀποτελεσματικὸν ἐπιναγκῆς νὰ διατρέξῃ ὁ ἄνθρωπος ἕλην τὴν ζωϊκὴν σειρᾶν, τὴν ὡσεὶ χράνην τυγχάνουσαν, ἐν ἣ κατεργάζεται καὶ δι' ἧς τελειοποιεῖται ἐν αὐτῷ ἡ σύνθεσις. Ἐκαστον εἶδος· ἐδέησε νὰ προετοιμάσῃ αὐτῷ τὸν φόρον τοῦ ἐνστικτοῦ του. Τὸ ἐνστικτον τῶν ζῶων ἐδέησε λοιπὸν νὰ ἦ κατὰ προϊόντα λόγον, διότι οὐκ ἦν ἄλλως γενέσθαι ἐν μέσῳ ζωῆς ἐσπαρμένης ἐκ συμφορῶν· ἄνευ τῆς προοδευτικότητος τοῦ ζώου, τὸ ἐνστικτον θὰ ἐτύγχανε πολλάκις προσκόπτον, τὰ δὲ ὄντα δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ ζήσωσιν. Ἄλλ' αὐτὴ ἡ πρόοδος δὲν προέρχεται ἐκ Θεοῦ· προέρχεται ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ὄντος· εἶνε αὕτη ἔργον του, δημιουργημά του, μέρος τι ἑαυτοῦ ὅπερ ἐπιπροσθέσει· ὁ ἴδιος πρὸς ὅ,τι ὁ Θεὸς τῷ παρέχει, καὶ ὅπερ σχηματίζει προσωπικότητά τινα ζωϊκὴν ἢ ἀνθρωπίνην ἀπέναντι τῆς θείας προσωπικότητος. Τὰ μέσα δὲ δι' ὧν τὸ ἐν ἐπιτελεῖ τὴν διάπλασίν του εἶνε αἱ φυσικαὶ ἀνάγκαι· ἡ δύναμις τοῦ αἰσθάνεσθαι καὶ ἡ ἀνάγκη τοῦ διατηρεῖσθαι. Διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ αἰσθάνεσθαι τὸ ἐν διαπιστοῦται ἐν τῇ ζωῇ, εἶνε ἐπιδεικτικὸν ἠδυσπαθείας καὶ δεινοπαθείας. Διὰ τοῦ αἰσθήματος τῆς διατηρήσεως προσκολλάται μὲν πρὸς τὴν ὑπαρξίν συνέλκον τὴν διατηρούσαν καὶ ἀναπτύσσουσαν αὐτὸ ἠδυσπαθείαν, ἀποκρούει δὲ τὴν καταστρέφουσαν αὐτὸ δεινοπαθείαν. Διὰ τῆς ἀνάγκης τοῦ πίνειν, τρώγειν καὶ ἀναπαράγεσθαι, παρορμᾶται διηγεκῶς πρὸς τὴν ἕξοδόν του ἐκ τῆς ἀπαθείας, ἐν ἣ θὰ ἐβυθίζετο ἄνευ αὐτῆς τῆς ἀνάγκης. Μετ' οὐ πολὺ ἀρχίζει νὰ διακρίνη τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν, νὰ

προτιμᾷ τὸ ἐν τοῦ ἐτέρου. Θέλον δὲ νὰ διατηρηθῇ διασκέπτεται τὸν πρὸς τοῦτο τρόπον, πρὸ πάντων ὅπταν ἡ ζωὴ διατελῇ ἐν κινδύνῳ.

Τὰ αἴτια ἄτινα κινουσι τὰ ὄντα νὰ προφυλάττωνται τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς δεινοπαθείας εἶνε ἰσχυρὰ ἐνεργὰ αἴτια, παρεμποδίζοντα τὸ ἀποκοιμᾶσθαι ἐν τῷ ἀρχικῷ αὐτῶν ἐνστικτῷ καὶ ἐξαναγκάζοντα πρὸς τὸ διαπλάσσειν αὐτὰ ἑαυτὰ ἐν τῷ αὐθορμητῷ. Μεταξὺ αὐτῶν τῶν αἰτίων συγκαταλέγεται καὶ ἡ ἀνάγκη, ἐν ἣ εὐρηγεται τὰ διάφορα εἶδη, τοῦ ἀλληλοτρῶγεσθαι. Ἄνευ αὐτῆς τῆς ἀνάγκης τὰ ζῶα, μὴ ἔχοντα τί νὰ φοβηθῶσιν ἐκ φυσικοῦ θανάτου, οὕτως οὐδεμίαν ἰδέαν ἔχουσι, δὲν θὰ προσεπάθουν νὰ προφυλάττωνται· θὰ διέμενον ἐν ἀκηνοσίᾳ ἐν τῷ ἀρχικῷ τρόπῳ τοῦ εἶναι, πρὸ πάντων ἂν ἕκαστον αὐτῶν εὕρισκεν εὐχερῶς τὰ τῆς διατροφῆς, κατὰ συνέπειαν δὲ οὐδέποτε θὰ ἐπετέλουν οὐδεμίαν πρόοδον. Ὁλόκληρος ἡ ζωὴ των θὰ διήρχετο ἐν τῷ τρώγειν, πίνειν, κοιμᾶσθαι, χωνεύειν, ἀναπαράγειν, γηράσκειν καὶ ἀποθνήσκειν ἀσυνειδήτως. Ἀπεναντίας, διὰ τοῦ γενικοῦ νόμου δι' οὗ ἅπαντα τὰ ὄντα ζῶσι τὰ μὲν ἐκ τῶν δέ, δεσπόζει ἐφ' ἀπάσης τῆς ζωϊκῆς σειρᾶς ἡ μεγίστη αὕτη τῶν ἀντιζηλιῶν. Ὅλα τὰ εἶδη ὀφείλουσι νὰ ἐφευρίσκωσι μέσα, δόλους, τὰ μὲν ἔπος καταλαμβάνουσι τὴν λείαν των, τὰ δὲ ἔπος ἀποφεύγωσι νὰ συλλαμβάνωνται καὶ νὰ κατατρώγωνται. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου τὸ μὲν ἐνστικτον ἀναπτύσσεται καὶ μεταβάλλεται εἰς νοημοσύνην, τὰ δὲ ἄτομα μεταδιβάζουσιν εἰς τὸ γένημα των ἐν τῇ ἀναπαραγωγῇ τὴν τελειοποιήσιν τοῦ ἐνστικτοῦ. Ὅπταν δὲ τὸ ζῶον ἀριθῇ βαθμηδὸν εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς σειρᾶς του, ὅπταν καταστῇ ἄνθρωπος, κληρονομεῖ τότε ἐξ ἀπάσης τῆς κατεργασίας τῶν ὄντων, ὧν τυγχάνει ἡ σύνθεσις.

Οὕτω τὰ πράγματα, ὅπερ οἱ μὴ ἐννοοῦντες τὰ μυστήρια τῶν προνοιακῶν νόμων θεωροῦσιν γενικῶς ὡς κακόν τι, αἱ φυσικαὶ ἀνάγκαι, τυγχάνουσιν ἴσα ἴσα τὰ αἴτια τοῦ καλοῦ, καθὸ σκοποῦντα τὴν διάπλασιν ὄντος τινὸς νοήμονος καὶ ἐλευθέρου ἄρ' ἑαυτοῦ του, ὅπερ εἶνε τὸ μὴ περαιτέρω τῆς τελειότητος.

Ἄλλως τε, ἄρ' ἦς ὁ Θεὸς ἔπλασε τὴν ζωὴν, ἔδει νὰ πλάσῃ ὡσαύτως τὸν θάνατον, ἄνευ τοῦ ὁποίου, τῶν ὄντων γεννωμένων αἰετοτε καὶ μὴ θνησκόντων, ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς, τὸ βάθος τῶν θαλασσῶν καὶ τὰ πεδία τῆς ἀτμοσφαιρας θὰ ἐπληροῦντο μετ' οὐ πολὺ καὶ θὰ ἔλειπεν ἡ θέσις διὰ πᾶν ἄλλο νέον πλάσμα. Ἄν δὲν ὑπῆρχον τὰ σαρκοφάγα εἶδη ἵνα καθαρίζωσι τὴν γῆν, τὰ ὕδατα καὶ τὸν ἀέρα ἀπὸ τὰ πτώματα τῶν ζῶων ἄτινα διηγεκῶς θνήσκουσι πανταχοῦ, οὐδεμία ἀμφιβολία ἔτι ἡ σῆψις των θὰ ἐπέφερον δλέθρια ἀποτελέσματα· μετ' οὐ πολὺ ἡ ἀτμοσφαῖρα θ' ἀπέβαινε ἐντελῶς ἀκατοίκητος. Ἀναγκαῖα ἄρα ἡ ὑπαρξίς τῶν ζωοφάγων

ἄτινα εἶνε ἀληθῆ κοιμητήρια φορητὰ ἔνθα τὰ σώματα τῶν θνησκόντων ζῶων συλλέγονται καὶ ὑπὸ βάλλονται εἰς τὸν μετασχηματισμὸν τῶν.

Οὕτως ὁ Θεὸς διευκολύνει εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ πλανήτου τὴν δύναμιν τοῦ παράγειν τὴν ποικιλίαν τῶν εἰδῶν καὶ τῶν προσώπων ἐν ἀπροσδιορίστῳ ἀριθμῷ, ὡσεὶ τὰ εἶδη πρὸς τὴν ἑαυτῶν τελειοποίησιν διὰ τῆς διεγέρσεως τοῦ ἐνστικτοῦ, ἐξαναγκάζει τὸ ζῶον νὰ διαπλάσῃ αὐτὸ ἑαυτό, τὴν ἰδίαν ἀτομικότητα, ἄγει αὐτὸ εἰς τὴν ἐν ἑαυτῷ κατεργασίαν τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος, πραγματοποιεῖ τὸ ἀπειρον ἐν τῷ πεπερασμένῳ μετὰ θαυμασίας τάξεως καὶ παρέχει εἰς τὴν παγκόσμιον πλάσιν ἅπαντα τὴν θαυμασίαν ἀνάπτυσίν τῆς.

Ἀποδειξίς ἐτέρα ὅτι τὸ ἀλληλοδρώσκειν τῶν ζῶων τυγχάνει ἀγαθὸν καὶ ὄχι κακὸν εἶνε τὸ ὅτι τὰ ἀπορροφητικὰ καὶ τὰ ἀπορροφούμενα ὄντα λειτουργοῦσι σχετικῶς τὰ μὲν πρὸς τὰ θεά, ὡς ἐργαστήρια χημείας, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐντελεῖ, ἔνθα τὸ κατώτερον μεταβάλλεται καὶ ἀνέρχεται εἰς θέσιν ἀνωτέραν. Οὕτω τὸ φυτικὸν ἀπορροφᾷ καὶ ἀνυψοῖ τὸ ὄρυκτόν· τὸ ζῶον καταναλίσκεται καὶ ἀνυψοῖ τὸ φυτικόν· ὁ ἄνθρωπος καταναλίσκεται καὶ ἀνυψοῖ ἐν ἑαυτῷ ὅλα τὰ ὄντα τοῦ κόσμου του. Εἶνε ἡ μεγάλη ἀλχημεία, σκοποῦσα τὴν ἐν Θεῷ μεταμόρφωσιν παντὸς πράγματος.

Ἐπιτέρας δ' ἐνίοτε συμβαίνει κατώτερόν τι ὄν νὰ καταναλίσκῃ ἀνώτερόν τι ὄν, τοῦτο συμβαίνει κατ' ἐξαιρέσιν καὶ παρὰ τὴν τάξιν· δὲν θὰ συνέβαινε δὲ ποτε τοῦτο, ἂν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐμάχετο κατ' ἑαυτοῦ. Καθ' ἣν ἂν ἡμέραν οἱ ἄνθρωποι ἐνωθῶσιν ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἀγάπῃ, ὅλα τότε τὰ ζῶα τῆς γῆς θὰ σέβωνται καὶ ὑπακούωσιν εἰς τὸν λόγον ἐνὸς ἐκάστου, ὡς εἰς κυρίου.

Μένει τὸ ζήτημα τῆς ἀδύνης τῶν ὄντων, ἄτινα γίνονται βορὰ τῶν σαρκορᾶγων. Ἄλλ' ἅπαντα τὰ ὄντα δὲν κέκτηνται τὸν αὐτὸν τοῦ αἰσθητικοῦ βαθμόν· ἡ αἰσθησις παρ' αὐτοῖς βαίνει ἐλαττωμένη βελτιωμένη ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τῆς ἐν τῇ κλίμακί τῶν ὄντων ἀνυψώσεως. Ἐκτὸς τούτου, ἅμα ὡς ἴδη τὸ ἀνίτηρον ὄν, ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον πιθανότης νὰ ἐκρύβῃ ἀπὸ τὸ ἰσχυρότερον, καταλαμβάνεται ὑπὸ εἶδους τινὸς παραλύσεως, κητιστώσεως αὐτὸ ἀναίσθητον καὶ ἀπῆλαττώσεως αὐτὸ ἐκ τῶν πόνων. Συχνάκις δὲ μάλιστα, τὸ καταναλισκόμενον ὄν μαγνητίζεται. Ἐν τέλει, ἐκ κακοῦ τινος λίαν σμικροῦ, παράγεται καλὸν τι ἀπείρω μῆγα.

René CAILLIE

(Ἐκ τοῦ παρισινοῦ „L' Etoile“ τοῦ Ἰουλίου ἐ. ἔ.)

ΔΥΟ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟΥ ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ

Περὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Πνευματισμοῦ

„Holmbury, Dorking, 8 Ἀπριλίου 1877

„Κύριε.— Οὐδὲν βλέπω τὸ ἀποτρέπον τὸν Χριστιανὸν τοῦ ἐνζητεῖν τὴν ἐξερεύνησιν τῆς πραγματικότητος τοῦ πνευματισμοῦ. Ἐπειδὴ ἀδυνατοῦμεν νὰ γνωρίσωμεν ἅπαντα, ὀφείλομεν νὰ γινώσκωμεν νὰ περιοριζώμεθα εἰς τὸ καλλίτερον καὶ ὠφελιμώτερον. Ἄν ἡ βία τοῦ Χριστιανισμοῦ φαίνεται τὴν σήμερον τόσῳ πολὺ κλονιζομένη, ὀφείλομεν νὰ ζητῶμεν ταπεινῶς τὴν ἐξέλεξιν αὐτῆς τῆς βίας, καίτοι ἄλλως τε πεπεισμένοι ὄντες ὅτι ἡ βία τοῦ χριστιανισμοῦ εἶνε λίαν στερεὰ καὶ ὅτι ἡ νέα αὐτῆ διδασκαλία δὲν εἶνε ἄλλο τι ἢ φυτὸν νεωστὶ ἀναφυέν ἐν τῷ θεῷ κήπῳ καὶ προωρισμένον νὰ ἀνίσῃ

“Ὅλωσ ὑμέτερος W. E. Gladstone.“

„Λονδῖνον, 26 Ὀκτωβρίου 1878

„Κύριε, Markley, d Horsham,

„Ἀποδοκιμάζω καθολοκληρίαν τὴν ἀληθῆ ἢ προσποιητὴν περιφρόνησιν μετ' ἧς πολλοὶ ὑποδέχονται τὰ πνευματιστικὰ φαινόμενα. Ἡ αὐθεντία αὐτῶν ἠδραϊώθη πλέον καὶ δὲν μένει ἄλλο ἢ ἡ ἐξηγήσις αὐτῶν καθ' ὅσον τοῦλάχιστον μᾶς εἶνε τὸ τοιοῦτο δυνατόν. Αἱ πόλλαι ἀσχολίαι μου δὲν μοι ἐπιτρέπουν νὰ ἐρευνήσω κατὰ βάθος αὐτὸ τὸ ζήτημα. Διατελῶ λοιπὸν ἐν ἱκανοποιουμένῃ ἐπιφυλάξει, οὐδὲν φοβούμενος μὴ ἡ πλάνη ὑπερτερῆσθαι ἢ ἡ ἀλήθεια βλάψῃ.

W. E. Gladstone“

(Ἐκ τῆς λονδινεῖου „Spiritualist“.)

ΤΑΦΗ ΦΑΚΗΡΩΝ ὙΠΟ ΤΗΝ ΓῆΝ

ΕΠΙ ΠΟΛΛΟΥΣ ΜΗΝΑΣ

ΑΝΕΓΕΡΣΙΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ

Γνωστὸν ὅτι ὁ δόκτωρ Τάννερ πρῶτος ἐπειρηματίσθη ἐν Εὐρώπῃ τὴν τεσσαρακονθήμερον νηστείαν (ἣν ἐν τέλει οἱ ἱατροὶ ἠναγκάσθησαν μὲν ν' ἀναγνωρίσωσιν ὡς πραγματικὴν χωρὶς νὰ δυνηθῶσιν ὁμῶς εἰσεῖτι νὰ εὐρωσι τὸν λόγον) καὶ ὅτι μετέθ' ἐπροσέβη εἰς Ἀσίαν ἵνα ἐκλάθῃ καὶ τὸν τρόπον τοῦ νὰ θάπτεται ὑπὸ τὴν γῆν ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας ἄνευ πο-
τοῦ, τροφῆς καὶ ἀέρος καὶ ν' ἀνεγείρηται εἶτα ὑγιής.

κός, ἡ δὲ ἀνώμαλος θερμοκρασία ἤρξατο καταπίπτουσα ταχέως. Προσεπάθησε κατ' ἀρχάς, ἀλλ' εἰς μάτην, νὰ ὁμιλήσῃ ἐπρόφωρον εἶτα ὀλίγας λέξεις, ἀλλὰ διὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης. Μετὰ τινὰ λεπτὰ ὠμίλει πλέον· ἀνεγνώρισε τοὺς παρεστώτας καὶ ἀπετάθη πρὸς τὸν Μαχαραζάχ ὅστις ἀπέναντι αὐτοῦ καθεζόμενος περιειργάζεται τὰς κινήσεις του...

«Αὐτὸς ὁ ἴδιος Ῥουνζήτ ἔθεσεν εἰς τὸν τράχηλον τοῦ φακῆρου πλουσίαν χρυσοῦν ἄλυσιν...

«Ἐἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξηγηθῇ τὸ θαυμάσιον αὐτὸ φαινόμενον· διὰ τῶν ἀρχῶν τῆς φυσιολογίας· ἀλλ' ἐπίσης ἀδύνατον τυγχάνει τὸ νὰ ἐννοήσῃ τις τίνα μέσα νὰ μετεχειρίσθῃ ὁ φακῆρης πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του, καθότι ὄχι μόνον ἠρνήθη ὅτι ἤψατο τροφῆς τινος ἢ ποτοῦ, ἀλλὰ δι' οὐχί μάλιστα ὅτι εἶχε διακόψει πᾶσαν ἀναπνευστικὴν λειτουργίαν κατὰ τὸ τεσσαρακονθήμερον αὐτὸ διάστημα, ὁμοιάζων ὡς πρὸς τοῦτο πρὸς τὸ παιδίον πρὶν τῆς γεννήσεώς του».

Πειράται εἶτα ὁ συγγραφεὺς νὰ ἐξηγήσῃ φυσιολογικῶς τὸ ἐκπληκτικὸν τοῦτο φαινόμενον· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τότε αἱ φυσιολογικαὶ γνώσεις δὲν ἤρκουν πρὸς τὴν τούτου λύσιν, προστρέχει εἰς τὸ σύνθημα καὶ ἄπονον τῶν ἐσπερίων σοφῶν ἐπιχείρημα ὡς πρὸς τὰ ἀκατάληπτα αὐτοῖς ψυχροφυσιολογικὰ θαυμάσια τῶν Ἀσιανῶν—ὅπως καὶ ὁ ἡμέτερος ἰατρός Σ. Ἀποστολίδης, ὅστις μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ πῶς ὁ Σωκράτης ἤκουε φωνὰς ἄνωθεν, καταψηφίζει αὐτοῦ πᾶν ἀπεικότως ψύχωσιν, νευροπάθειαν, διαλείπουσαν τρέλλαν.—'Ἄλλ' ὄχι μόνον ἀδυνατεῖ ὁ M' Gregor νὰ προσαγάγῃ τὸ ἐλάχιστον ἔχνος ἀγυρτείας εἰς τὸ ἐνέργημα τοῦτο, ἀλλ' ἀπεναντίας καταλήγει ἐπιβεβαιῶν εἰλικρινῶς ὅτι ὁ Μαχαραζάχ δυσπιστῶν εἰς τοὺς λόγους τοῦ σαδοῦ εἶχε λάβει πάντα τὰ μέτρα πρὸς ματαίωσιν παντός δόλου καὶ πασης ἀγυρτείας, περικυκλώσας δηλ. τὴν οἰκίαν δι' ὀπλισμένων ἐμπιστῶν φρουρῶν καὶ ὅτι ὁ λέων τοῦ Παυζάβ δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων μεθ' ὧν ἠδύνατό τις νὰ τολμήσῃ νὰ χωρατεύσῃ, οὐδ' ἐχωράτευε καὶ αὐτὸς με οἰονδήτινα. Ἀλλοίμονον εἰς τὸν ἀποτολμῶντα νὰ τὸν ἐξαπατήσῃ!

Τὸ γεγονός τοῦτο τὸ ἀναγράφουσιν ἐπιβεβαιουῦντες καὶ ἄλλοι πολλοὶ οἰοί: οἱ αὐτόπται μάρτυρες Chandra Singh, Claude Wade, κλπ.

Ὁ Gregor διηγείται ὅτι ὁ ἴδιος φακῆρης ἐξετέλεσε τὸ ἴδιον πείραμα (σαμαδί) καὶ ἐν Jesselmer. Κατὰ δὲ τὸν Σερδάρ Chandre Singh ἐξετέλεσεν αὐτὸ καὶ εἰς φαλόττ, εἰς Ζάμμυ κλπ.

Ὁ De John Honiglerger (ἐν τῷ συγγράμματι του «Thirtyfive years in the East» (35 ἔτη ἐν Ἀνατολῇ) ἰατρός τῆς αὐλῆς τοῦ Ρουνζήτ Σίγγ ἐπιβεβαιοῖ τὰ γεγονότα ταῦτα ἐπιπροσθέτων ὅτι καὶ ἄλλος σαδοῦ (ἀσκητής), ὀνόματι Χαρίδας (οὔτινος παραθέτει καὶ τὴν φωτογραφίαν) ἐξετέλεσε τὸ σαμαδί. Σημειοῖ δὲ καὶ τὰ ἐν χρήσει φάρμακα παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς (χεκῆμ) ἰατροῖς.

Τὸ δὲ περιοδικὸν «Théosophist» τοῦ Αὐγ. 1887 ἀναγράφει τὰ ἐξῆς: «Ὁ ἰατρικὸς κόσμος ἀνέγνω ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Sikhs τοῦ M' Gregor ἢ εἰς τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ στρατόπεδον καὶ ἡ αὐλὴ τοῦ Ρανζήτ Σίγγ» τοῦ Ὁσβόρν τὴν ἀφήγησιν τοῦ ἐπὶ ἐξ ἑβδομάδας ἐνταφιασμοῦ Σαδοῦ τινος τοῦ Δεκά, ἐπιτελέσαντος τὸ σαμαδί καὶ ἐπαναζήσαντος μετὰ τὴν ἐκ τοῦ τάφου ἐξοδὸν του. Τὰ γεγονότα ταῦτα ἐπιβεβαιώθησαν μετὰ τὸσαύτης αὐθεντίας καὶ παρὰ μαρτύρων τοιαύτης ἀξιοπιστίας, ὥστε τὸ ζήτημα ἀποβαίνει λίαν σπουδαῖον διὰ τὸν βουλούμενον νὰ σπουδάσῃ τὸ ἀνατολικὸν Ὑόγα. Ὅτε κατὰ πρῶτον μετεβὴν εἰς Λαχόρην ἠτύχησα νὰ ἐπιτύχω Ἰνδὸν τινα αὐτόπτην μάρτυρα, κατέχοντα θεσιν ἀνωτάτην παρὰ τῷ ἐν Λαχόρῃ Ἄγγλῳ ἐπιτετραμμένῳ, τὸν κ. Κλῶδ Βάδε. Ἡ ἀφήγησις του εἶνε πολὺτιμος καθὼ συναδουσα πρὸς τὴν ἀφήγησιν ἐτέρων αὐτοπτῶν μαρτύρων, οἷον τοῦ Gregor, τοῦ Wade, τοῦ Ὁσβόρν. Κατὰ τὴν ἐκεῖ τελευταίαν μεταβασίν μου ἀπήντησα ἕτερον αὐτόπτην μάρτυρα, ἄνδρα σεβασμίον, καθηγητὴν ἤδη ἐν τῷ Γυμνασίῳ τῆς Λαχόρης. Ἰδοὺ τί ἀναφέρει οὗτος:

«Ἐθεσις τοῦ Σιάντρα Σίγγ (πρώην Συβαδάρ Σιερδάλ τοῦ 18 συντάγματος) καθηγητῶν ἤδη ἐν τῷ Ἀσιατικῷ Λυκείῳ τῆς Λαχόρης.

«Γινώσκω λεπτομερῶς, καθὼ αὐτόπτης μάρτυς, τὰ τοῦ Σαδοῦ, τοῦ ἐπὶ ἐξ μῆνας διατελέσαντος ἐν καταστάσει σαμαδί ὑπὸ τὴν γῆν, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μαχαράζ Ρανζήτ Σίγγ. Ἰδοὺ πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα:

Ἐυρισκόμενος μετὰ τοῦ σερδάρ Σαρὺπ Σίγγ εἰς τὴν πόλιν Φαλόττ εἶδον τὸν Σαδοῦ καὶ τὸν ἐπαρουσίασα πρὸς τὸν σερδάρην. Ἐρωτηθεὶς περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐπισκεψεώς του μᾶς εἶπεν ὅτι μετέβαινεν εἰς τὰ ὄρη νὰ ἐπιτελέσῃ ἐν σαμαδί τῷ παρετηρήσαμεν διατὶ νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ ὑπαγῇ τόσῳ μακρᾶν, καὶ ἂν δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ τὸ σαμαδί ἐδῶ. Τοῦτο συνέβη κατὰ τὸν μῆνα Ἀσσοῦ Σαμμάτ πρὸς τὰ...

Πρὶν ἢ ἀφιχθῆ ὁ Τάνερ καὶ ἐνεργήσῃ τοὺς πειραματισμούς του, κρίνομεν καλὸν νὰ γνωρίσωμεν τοῖς ἀναγνώσταις καὶ ἄλλα παρομοίας φύσεως γεγονότα, καθὼς καὶ τὴν ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου, κατὰ τὰς διακοινώσεις τῶν ἀοράτων.

Ὁ M. Gregor ἀναγράφει ἐν τῷ συγγράμματί του „Ἱστορία τῶν Sikhs“ τὰ ἑξῆς :

“Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1837 φακῆρης τις φθὰς ἐκ Λαχόρης διατείνετο ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐνταφιασθῆ ἐπὶ μακρὸν χρόνον, κλεισμένος ἐντὸς κιβωτίου, ἄνευ τροφῆς καὶ ποτοῦ. Ὁ Ρουνζήτ (διοικητής) ἀπιστῶν εἰς τὰ λεγόμενα τοῦ φακῆρη συγκατετέθη ἐν τέλει νὰ ἐξελέγῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν πειραματισμὸν. Ἐτέθη λοιπὸν ὁ φακῆρης ἐντὸς ξυλίνου κιβωτίου, τεθέντος καὶ τούτου ὑπὸ τὴν γῆν· τὸ κιβώτιον εἶχε θύραν κλεισθεῖσαν διὰ κλειθροῦ· τὸ ὑπόγειον, ἐν ᾧ ἐτέθη, ἐγένετο ἐντὸς οἰκίας καὶ περιεφράχθη ἢ θύρα δὲ τῆς οἰκίας ἐκλείσθη ὡσαύτως διὰ κλειθροῦ. Ἐξῴθεν τῆς οἰκίας ἦτο τείχος ὑψηλὸν οὕτινος τὴν θύραν ἐτείχισαν διὰ πλίνθων καὶ ἀργίλου. Τέλος δὲ ἔξωθεν τοῦ περιτειχίσματος τούτου ἐτέθη κουστωδία, εἰς τρόπον ὥστε οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ πλησιάσῃ εἰς τὰς οἰκοδομὰς ταύτας. Ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμερονύκτια διετηρήθη αὐστηροτάτη ἐπιτήρησις· μετὰ τὸ τέλος τῆς προθεσμίας ταύτης ὁ Μαχαράζαχ παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἐγγονοῦ του, ὑπὸ πολλῶν ἐκ τῶν ὑπασπιστῶν του, ὑπὸ τῶν στρατηγῶν Βεντούρα καὶ Βάδε καὶ ἐμοῦ αὐτοῦ προέβη εἰς τὴν ἐκταρῆν τοῦ φακῆρου.

„Ἀπέσυρον τὰς πλίνθους καὶ τὴν λάσπην τῆς πρώτης θύρας, ἤνοιξαν τὴν θύραν τῆς οἰκίας καὶ τέλος τὴν τοῦ κιβωτίου, ἐν ᾧ ἔκειτο ὁ φακῆρης περιτετυλιγμένος διὰ λευκοῦ ὑφάσματος καὶ καθήμενος ὀκλαδὸν μετὰ τῶν χειρῶν καὶ βραχιόνων ἐπὶ τῶν λαγώνων.

„Ἐπέχυσαν ἐν πρώτοις ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ποσότητά τινα ὕδατος θερμοῦ· ἔθληκαν εἶτα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς θερμὴν ζύμην ἕξ ἄττας· ἀφῆρσαν κατόπιν τὸ ἐπίπωμα, τὸ κλείον τῶν ἑνα τῶν ρωθῶνων του δι’ οὗ ἐνεφύσησαν δυνατὰ· ἠνέωξαν μετὰ ταῦτα τὸ στόμα· ἐπανεφέρον τὴν ἐπὶ τοῦ οὐρανίσκου στερρῶς ἐστηριγμένην γλῶσσαν εἰς τὴν θέσιν τῆς, ἀλείψαντες αὐτὴν ὡς καὶ τὰ χεῖλη μὲ ἀναλελυμένον βούτυρον.

„Καθ’ ὅλην αὐτὴν τὴν πρᾶξιν δὲν ἠδυνήθη νὰ αἰσθανθῶ οὐδ’ ἐλάχιστην σφύξιν τοῦ σφυγμοῦ τοῦ φακῆρου, καίτοι τῆς θερμοκρασίας τοῦ σώματος διατελεύσῃ εἰς ἀνώτερον βαθμὸν σχετικῶς πρὸς τὸ ὑγιὲς σῶμα

(Ἐπεται συνέχεια.)